

“मीठे बच्चे- यो रहस्य सबैलाई सुनाऊ- आबू सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, स्वयम् भगवान्ले यहाँबाट सबैको सद्गति गर्नुभएको छ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ एउटा कुरा यदि मनुष्यले बुझे भने यहाँ भीड लाग्नेछ ?

उत्तर:- मुख्य कुरा बुझून्- बाबाले जुन राजयोग सिकाउनुभएको थियो, त्यो अहिले फेरि सिकाउँदै हुनुहुन्छ, उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । बाबा यस समयमा आबूमा आएर विश्वमा शान्ति स्थापना गरिरहनुभएको छ, त्यसको जड यादगार दिलवाडा मन्दिर पनि छ । आदि देव यहाँ चैतन्यमा बसेका छन्, यो चैतन्य दिलवाडा मन्दिर हो, यो कुरा बुझे भने आबूको महिमा हुनेछ र यहाँ भीड लाग्नेछ । आबूको नाम प्रसिद्ध भएपछि यहाँ धेरै आउनेछन् ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूलाई योग सिकाउनुभयो । अरू सबै ठाउँमा सबै आफैँ सिक्छन्, सिकाउनेवाला बाबा हुनुहुन्छ । एक अर्काले आफैँ सिकाउँछन् । यहाँ त बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सिकाउनुहुन्छ । रात-दिनको फरक छ । वहाँ त धेरै मित्र-सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन्, त्यति याद गर्न सक्दैनन्, त्यसैले धेरै मुश्किलले देही-अभिमानी बन्छन् । यहाँ त तिमीलाई धेरै छिटो देही-अभिमानी बन्नुपर्छ, तर धेरै छन् जसलाई केही पनि थाहा छैन । शिवबाबाले हाम्रो सेवा गरिरहनुभएको छ, हामीलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर । जुन बाबा यिनमा विराजमान हुनुहुन्छ, यहाँ (भृकुटीमा) विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नुपर्छ । धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई शिवबाबाले ब्रह्मा तनद्वारा हामीलाई सिकाउँदै हुनुहुन्छ भन्ने निश्चय नै छैन । जसरी अरूले भन्छन्- हामी कसरी निश्चय गरौं, यहाँ पनि यस्तै छ । यदि पूरा निश्चय हुन्थ्यो भने धेरै प्यारसँग बाबालाई याद गर्दा-गर्दै आफूमा बल भर्थे, धेरै सेवा गर्थे किनकि सारा विश्वलाई पावन बनाउनु छ नि । योगमा पनि कमी छ भने ज्ञानमा पनि कमी छ । सुन्न त सुन्छन् तर धारणा हुँदैन । यदि धारणा हुन्थ्यो भने अरूलाई पनि धारणा गराउँथे । बाबाले सम्झाउनुभएको थियो- उनीहरू सम्मेलन आदि गरिरहन्छन्, विश्वमा शान्ति चाहन्छन् तर विश्वमा शान्ति कहिले थियो, कुन प्रकारले भएको थियो, केही पनि जान्दैनन् । कुन प्रकारको शान्ति थियो, त्यो नै हुनुपर्छ नि । अहिले विश्वमा सुख-शान्तिको स्थापना भइरहेको छ, बाबा आउनुभएको छ- यो त तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ । यो दिलवाडा मन्दिर कस्तो छ, आदि देव पनि छन् र माथि विश्वमा शान्तिको दृश्य पनि छ । शान्ति सम्मेलनमा तिमीलाई कतैबाट बोलावट आउँदा तिमीले सोध- विश्वमा कुन प्रकारको शान्ति हुनुपर्छ ? यी लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा विश्वमा शान्ति थियो । त्यो त दिलवाडा मन्दिरमा पूरा यादगार छ । विश्वमा शान्तिको नमुना त चाहिन्छ नि । लक्ष्मी-नारायणको चित्रबाट पनि बुझ्दैनन् । पत्थरबुद्धि छन् नि । त्यसैले उनीहरूलाई बताउनुपर्छ- हामी बताउन सक्छौं, विश्वमा शान्तिको नमुना एक त यी लक्ष्मी-नारायण छन् र फेरि उनको राजधानी पनि हेर्न चाहनुहुन्छ भने त्यो पनि दिलवाडा मन्दिरमा गएर हेर्नुहोला । मोडेल नै देखाउँछन्, त्यो गएर आबूमा हेर्न सक्नुहुन्छ । मन्दिर बनाउनेवाला स्वयम् जान्दैनन्, जसले बसेर यो यादगार बनाएका छन्, जसको नाम दिलवाडा राखेका छन् । आदि देवलाई पनि बसाएका छन्, माथि स्वर्ग पनि देखाइएको छ । जसरी ती जड छन्, त्यस्तै तिमी हौ चैतन्य । यसको नाम चैतन्य दिलवाडा राख्न सकिन्छ । तर थाहा छैन कति भीड लाग्नेछ । यो फेरि के हो भनेर मनुष्य अलमलिनेछन् । सम्झाउन धेरै मेहनत लाग्छ । धेरै बच्चाहरूले पनि बुझ्दैनन् । बस्न त द्वारमा, पासमा नै बसेका छन्- तर पनि केही बुझ्दैनन् । प्रदर्शनीमा अनेक प्रकारका मनुष्यहरू जान्छन्, थुप्रै मठ-पन्थ छन्, वैष्णव धर्मवाला पनि छन् । वैष्णव धर्मको अर्थ नै जान्दैनन् । कृष्णको बादशाही कहाँ छ, जान्दैन जान्दैनन् । कृष्णको राजाईलाई पनि स्वर्ग, वैकुण्ठ भनिन्छ ।

बाबाले भन्नुभएको थियो- जहाँबाट बोलाइन्छ, वहाँ गएर तिमी सम्झाऊ- विश्वमा शान्ति कहिले थियो ? यो आबू उँच भन्दा उँच तीर्थ हो किनकि यहाँ बाबाले विश्वको सद्गति गरिरहनुभएको छ, आबू पहाडमा उहाँको नमुना (यादगार) देख्नु छ भने गएर दिलवाडा मन्दिर हेर्न सकिन्छ । विश्वमा शान्ति कसरी स्थापना गर्नुभएको थियो- त्यसको नमुना छ । सुनेर धेरै खुशी हुनेछन् । जैनीहरू पनि खुशी हुनेछन् । तिमी भन्छौ- यहाँ प्रजापिता ब्रह्मा हाम्रा पिता हुनुहुन्छ आदि देव । तिमी सम्झाउँछौ, फेरि पनि बुझ्दैनन् । भन्छन्- थाहा छैन ब्रह्माकुमारीहरूले के भन्छन् । त्यसैले अब तिमी बच्चाहरूलाई आबूको धेरै उँच महिमा गरेर सम्झाउनुपर्छ । आबू हो सबैभन्दा महान् तीर्थ । बम्बईमा पनि सम्झाउन सक्छौ- आबू पर्वत सबैभन्दा महान् तीर्थ हो किनकि परमपिता परमात्माले आबूमा आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुभएको हो । कसरी स्वर्गको रचना रचनुभएको छ- त्यो स्वर्गको र आदि देवको नमुना (मोडेल) सबै आबूमा छन्, जसलाई कुनै

पनि मनुष्यले जान्दैनन् । अहिले हामीले जानेका छौं, तपाईंहरूले जान्नुभएको छैन, त्यसैले हामी सम्झाउँछौं । पहिले त तिमीले सोध- विश्वमा शान्ति कुन प्रकारको चाहनुहुन्छ, कहिल्यै देख्नुभएको छ ? विश्वमा शान्ति त यिनको (लक्ष्मी-नारायणको) राज्यमा थियो । एउटै आदि-सनातन देवी-देवता धर्म थियो, यिनको वंशको राज्य थियो । जानुभयो भने यिनको राजधानीको नमुना आबूमा तिमीलाई देखाउन सक्छौं । यो त हो नै पुरानो पतित दुनियाँ । नयाँ दुनियाँ त भन्न मिल्दैन नि । नयाँ दुनियाँको नमुना त यहाँ छ, नयाँ दुनियाँ अब स्थापना भइरहेको छ । तिमी जान्दछौ, त्यसैले बताउँछौ । सबैले जान्दैनन्, न बताउँछन्, न समझ्नुमा नै आउँछ । कुरा छ धेरै सहज । माथि स्वर्गको राजधानी खडा छ, तल आदि देव बसेका छन्, जसलाई आदम पनि भनिन्छ । उनी हुन् ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर । तिमीले यसरी महिमा सुनायौ भने सुनेर खुशी हुनेछन् । छ पनि बिल्कुलै एक्युरेट, भन- तपाईंहरूले कृष्णको महिमा गर्नुहुन्छ तर केही पनि जान्नुहुन्न । कृष्ण त वैकुण्ठका महाराजा, विश्वका मालिक थिए । उनको नमुना हेर्न चाहनुहुन्छ भने आबूमा जाऔं, तपाईंलाई वैकुण्ठको मोडेल देखाउनेछौं । कसरी पुरुषोत्तम संगमयुगमा राजयोग सिक्छन्, जसबाट फेरि विश्वको मालिक बनेका छन्, त्यो पनि नमुना देखाउँछौं । संगमयुगको तपस्या पनि देखाउनेछौं । यथार्थमा जे भएको थियो त्यसको यादगार देखाउनेछौं । शिवबाबा जसले लक्ष्मी-नारायणको राज्यको स्थापना गर्नुभयो, उहाँको पनि चित्र छ, अम्बाको पनि मन्दिर छ । अम्बाका कुनै १०-२० भुजाहरू थिएनन् । भुजा त दुइटै हुन्छन् । तपाईं आउनुभयो भने देखाउनेछौं । बैकुण्ठ पनि आबूमा देखाउनेछौं । आबूमा नै आएर बाबाले सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउनुभएको हो । सद्गति दिनुभएको हो । आबू सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, सबै धर्मावलम्बीको सद्गति गर्नेवाला एउटै बाबा हुनुहुन्छ, जानुभयो उहाँको यादगार भने आबूमा देखाउनेछौं । आबूको त धेरै महिमा गर्न सकिन्छ । तपाईंलाई सबै यादगार देखाउनेछौं । क्रिश्चियनहरू पनि जान्न चाहन्छन्- प्राचीन भारतको राजयोग कसले सिकायो, के चीज थियो ? भन- जाऔं, आबूमा गएर हेरौं । बैकुण्ठ पनि माथि छतमा पूरा हुबहु (एक्युरेट) बनाइएको छ । तिमीले यस्तो बनाउन सक्दैनौ । त्यसैले यो राम्रोसँग बताउनु छ । टूरिस्टहरू धक्का खान्छन्, उनीहरू पनि आएर बुझ्नु । तिम्रो आबूको नाम प्रत्यक्ष भयो भने धेरै आउनेछन् । आबू धेरै प्रसिद्ध हुनेछ । जब कसैले सोध्छन् विश्वमा शान्ति कसरी हुन सक्छ ? सम्मेलन आदिमा निमन्त्रणा दिन्छन् भने सोध्नुपर्छ- विश्वमा शान्ति कहिले थियो, जान्नु भएको छ ? विश्वमा शान्ति कसरी थियो- जाऔं हामी सम्झाउनेछौं, नमुना आदि सबै देखाउनेछौं । यस्तो नमुना अरू कहीं पनि छैन । आबू नै सबैभन्दा उच्च तीर्थ हो, जहाँ बाबा आएर विश्वमा शान्ति, सर्वको सद्गति गर्नुभएको छ । यी कुरा अरू कसैले जान्दैनन् । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, चाहे महारथी, म्यूजियम आदि सम्हालेवाला हुन्, तर ठीक रीतिले कसैलाई सम्झाउँछन् वा सम्झाउँदैनन्, बाबाले हेर्नु त हुन्छ नि । बाबाले सबै कुरा जान्नुहुन्छ, जो जहाँ भए पनि उनीहरूलाई जान्नुहुन्छ । कस-कसले पुरुषार्थ गर्छन्, के पद पाउनेछन् ? यस समयमा यदि मर्न्यौ भने केही पनि पद पाउन सक्नेछैनौ । यादको यात्राको मेहनतलाई उनीहरूले बुझ्न सक्दैनन् । बाबाले दिनदिनै नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ, यसरी-यसरी सम्झाएर लिएर आऊ । यहाँ त यादगार कायम छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि यहाँ छु, आदि देव पनि यहाँ छन्, बैकुण्ठ पनि यहाँ छ । आबूको धेरै ठूलो महिमा हुनेछ थाहा छैन । आबू के बन्दछ । जसरी हेर कुरुक्षेत्रलाई राम्रो बनाउनको लागि करोडौं रूपैयाँ उडाइरहन्छन् । कति धेरै मनुष्यहरू त्यहाँ गएर जम्मा हुन्छन्, यति फोहोरमैला दुर्गन्ध हुन्छ, कुरै नसोध । कति भीड हुन्छ । समाचार आएको थियो- भजन मण्डलीको एउटा बस नदीमा डुब्यो । यो सबै दुःख भयो नि । अकालमा मृत्यु भइरहन्छ । वहाँ त यस्तो केही हुँदैन, यी सबै कुरा तिमीले सम्झाउन सक्छौ । कुरा गर्नेवाला बडो समझदार चाहिन्छ । बाबाले ज्ञानको पम्प भरिरहनुभएको छ, बुद्धिमा राख्दै हुनुहुन्छ । दुनियाँले यी कुरालाई कहाँ सम्झन्छन् र ! उनीहरू सम्झन्छन्- नयाँ दुनियाँको सैर गर्न जान्छौं । बाबा भन्नुहुन्छ- यो पुरानो दुनियाँ अब गयो कि गयो । उनीहरू त भन्छन् ४० हजार वर्ष बाँकी छ । तिमी त बताउँछौं सारा कल्प नै ५ हजार वर्षको छ । पुरानो दुनियाँको त मृत्यु सामुन्ने खडा छ । यसलाई भनिन्छ घोर अँध्यारो । कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन् । कुम्भकर्ण आधाकल्प सुत्थ्यो, आधाकल्प जाग्यो । तिमी कुम्भकर्ण थियौ । यो खेल बडो अचम्मको छ । यी कुरालाई सबैले कहाँ सम्झन सक्छन् र ! कति त यत्तिकै भावनामा आउँछन् । सुन्छन् यी सबै गइरहेका छन् त्यसैले आफू पनि जान थाल्छन् । उनीहरूलाई बताउँछन्- हामी शिवबाबाको पासमा गइरहेका छौं, शिवबाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनुभएको छ । उहाँ बेहदका बाबालाई याद गर्नाले बेहदको वर्सा मिल्छ । त्यसैले उनीहरू पनि भनिदिन्छन्- शिवबाबा हामी हजुरका बच्चा हौं, हजुरबाट अवश्य वर्सा लिनेछौं । बेडा पार हुन्छ । भावनाको भाडा हेर कति मिल्छ । भक्तिमार्गमा त मिल्छ अल्पकालको सुख । यहाँ तिमी बच्चाहरू जान्दछौ-

बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ । त्यो त हो भावनाको, अल्पकालको सुखको भाडा । यहाँ तिमीलाई मिलेको छ २१ जन्मको लागि भावनाको भाडा । बाँकी साक्षात्कार आदिमा केही पनि छैन । कसैले भन्छन् साक्षात्कार होस्, बाबाले सम्झनुहुन्छ— केही पनि बुझेको छैन । साक्षात्कार गर्नु छ भने गएर नौधा भक्ति गर । त्यसबाट केही पनि मिल्दैन । अर्को जन्ममा केही राम्रो बन्नेछ । राम्रो भक्त छ भने राम्रो जन्म मिल्नेछ । यहाँ त कुरा नै भिन्न छ । यो पुरानो दुनियाँ बदलिइरहेको छ । बाबा हुनुहुन्छ नै दुनियाँ बदल्नेवाला । यादगार खडा छ नि । धेरै पुरानो मन्दिर छ । केही भक्तिन्छ भने फेरि मर्मत गराइरहन्छन् । तर त्यो शोभा त कम हुन्छ नि । यी त सबै विनाशी चीज हुन् । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, एक त आफ्नो कल्याणको लागि आफूलाई आत्मा सम्भरे बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । पढाइको कुरा हो । बाँकी यो जुन मथुरामा मधुबन, कुञ्ज गली आदि बसेर बनाएका छन्, त्यो केही पनि होइन । न कुनै गोप-गोपिकाहरूको खेल हो । यो सम्झाउन धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । एक-एक प्वाइन्ट राम्रोसँग बसेर सम्झाऊ । सम्मेलन आदिमा पनि योगवाला चाहिन्छ । तलवारमा धार भएन भने कसैलाई तीर लाग्नेछैन । त्यसैले बाबा पनि भन्नुहुन्छ— अबै समय लाग्छ । अब परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्न भन्ने बुझे भने त भीड लाग्नेछ । तर अब समय छैन । एउटा मुख्य कुरा बुझ्नु— राजयोग बाबाले सिकाउनुभएको थियो, जुन यस समयमा सिकाइरहनुभएको छ । यसको बदलामा नाम उनको राखिदिएका छन्, जो अहिले कालो बनेका छन् । कति ठूलो भूल छ । यसले नै तिम्रो बेडा डुबेको छ ।

अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो पढाइ कमाईको स्रोत हो, स्वयम् बाबाले मनुष्यलाई देवता बनाउनको लागि पढाउन आउनुहुन्छ, यसमा पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ, दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । नम्बरवार त हुन्छन् नै । जति पनि सेन्टरहरू छन् सबै नम्बरवार छन् । यो सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ । सामान्य कुरा कहाँ हो र ! भन, स्वर्ग भनिन्छ सत्ययुगलाई । तर वहाँको राज्य कसरी चल्छ, देवताहरूको समूह हेर्नु छ भने आबू जाऔँ । अरू कुनै यस्तो ठाउँ छैन जहाँ छतमा राजाई देखाइएको होस् । अजमेरमा स्वर्गको नमुना छ तापनि त्यो बेग्लै कुरा हो । यहाँ त आदि देव पनि छन् नि । सत्ययुग कसले र कसरी स्थापना गर्नु, यो त दुरुस्त यादगार छ । अहिले हामी चैतन्य दिलवाडा नाम लेख्न सक्दैनौ । जब मनुष्यहरू स्वयम् बुझ्नेछन् तब आफैले भन्नेछन् तपाईंहरूले लेख्नुहोस् । अहिले होइन । अहिले त हेर सानो कुरामा पनि के-के गर्छन् । धेरै क्रोधित हुन्छन्, देह-अभिमान छ नि । देही-अभिमानि त तिमी बच्चाहरू बाहेक कोही हुन सक्दैन । पुरुषार्थ गर्नु छ । यस्तो होइन कि भाग्यमा जे होला । पुरुषार्थले यस्तो भन्नेछैन । उनीहरू त पुरुषार्थ गरिरहन्छन्, फेरि जब फेल हुन्छन् तब भनिन्छ तक्रिममा यही थियो । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देही-अभिमानि बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । यस्तो कहिल्यै सोच्नु हुँदैन- भाग्यमा जे होला । समझदार बन्नु पर्छ ।
- २) ज्ञान सुनेर त्यसलाई स्वरूपमा ल्याउनु छ, यादको धार धारण गरेर फेरि सेवा गर्नु छ । सबैलाई महान् तीर्थको महिमा सुनाउनु छ ।

बरदानः— संकल्प, बोली र कर्मको व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्नेवाला होलीहंस भव

होलीहंसको अर्थ हो— संकल्प, बोली र कर्मको व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्नेवाला किनकि व्यर्थ पत्थर जस्तै हो, पत्थरको मूल्य हुँदैन, रत्नको मूल्य हुन्छ । होलीहंसले तुरुन्तै पत्ता लगाउँछ— यो कामको चीज छैन, यो कामको छ । कर्म गर्दा केवल यो स्मृति इमर्ज रहोस्— हामी राजयोगी ज्ञानी आत्माहरू रुलिंग र कन्ट्रोलिंग (शासन र नियन्त्रण) गर्ने पावरवाला हौं, त्यस पछि व्यर्थ जान सक्दैन । यस स्मृतिले होलीहंस बनाउनेछ ।

स्लोगनः— जसले स्वयम्लाई यस देह रूपी घरमा पाहुना सम्भन्छ ऊ नै निर्मोही रहन सक्छ ।